

عنوان مقاله:

کاربرد تدویر یا تفعله شکسته در شعر نو

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های ترجمه در زبان و ادبیات عربی، دوره 2، شماره 3 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

رضا ناظمیان - استادیار دانشگاه علامه طباطبائی، تهران

زهره قربانی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عربی علامه طباطبائی، تهران

خلاصه مقاله:

تدویر یک پیوند وزنی است که مصداق آن در شعر نو با شعر سنتی متفاوت است. بدین صورت که در شعر قدیم کلمه ناتمام می ماند و بخشی از آن به مصراع بعدی منتقل می شد. اما در شعر نو، کلمات تمام و کمال می آیند و این تفعيله ها هستند که ناقص و ناتمام اند و بخشی در یک سطر شعری و بخش دیگر در سطر بعدی می آیند. این شگرد شاعری چه خودآگاه به کار رفته باشد چه ناخودآگاه بیانگر معنا و مفهومیست که می توان آن را در دو سطح ساختار و معنا تحلیل و بررسی کرد و برای آن انواعی در نظر گرفت که عبارت اند از: 1- لفظی، همان تدویری که در شعر قدیم می بینیم، 2- معنایی، آنچه در عروض آن را تضمین می خوانند. 3- تفعله ای، آنچه در شعر نو دیده می شود. در این مقاله، به منظور برشمردن اغراض تدویر، اشعاری از دیوان چندین شاعر معاصر مثل خلیل حاوی، محمود درویش، بدر شاکر السیاب، نزار قبانی، ادونیس و عبدالوهاب البیاتی انتخاب و به لحاظ موسیقایی بررسی و نمونه های تدویر و اهداف آن استخراج شده است.

کلمات کلیدی:

موسیقی، شعر نو، تفعيله، اهداف تدویر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/645005>

